

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 22Csp/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8225203217
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2026:8225203217.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpeného Advokátska kancelária Gallo, s.r.o., so sídlom Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO: 36 715 352, proti žalovanej A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. C. X, XXX XX A., o zaplatenie 263,96 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 86,- eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 86,- eur od 21.08.2023 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Náhradu trov konania stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 24.11.2025 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 263,96 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.03.2023 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobu odôvodňoval tým, že so žalovanou uzatvoril dňa 28.02.2021 zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXX/XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 586,- eur na kúpu spotrebného tovaru bližšie špecifikovaného v zmluve tak, že kúpna cena tovaru bola 645,- eur, žalovaná pri podpise zmluvy uhradila z nej akontáciu vo výške 59,- eur, a na zvyšok kúpnej ceny bola jej poskytnutá pôžička - viazaný spotrebiteľský úver. Pôžičku mala žalovaná podľa tvrdenia v žalobe splácať v pravidelných 40-mesačných splátkach v sume 20,- eur až do celkovej sumy pôžičky vo výške 800,- eur. Tvrdil, že do dňa podania žaloby žalovaná na vrátenie pôžičky zaplatila len sumu 500,- eur a keďže porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku jednotlivými splátkami riadne a včas, dňa 24.02.2023 ju žalobca vyzval listom – predžalobnou upomienkou k úhrade dlžných splátok a upozornil ju, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, bude oprávnený úver zosplatiť. Keďže k úhrade dlžných splátok podľa tvrdenia v žalobe nedošlo, dňa 21.03.2023 žalobca úver zosplatiť, o čom bola žalovaná informovaná listom zo dňa 23.03.2023 - oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, pričom žalovaná dlžné splátky neuhradila a jej dlh ku dňu podania žaloby predstavuje 263,96 eur. Podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe, k zosplateniu došlo v súlade s článkom 10.2 zmluvných podmienok, po márnom uplynutí dostatočne dlhej lehoty na plnenie, a to vo vzťahu k splátke splatnej bezprostredne pred zosplatením.

2. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu o pôžičke a Zmluvné podmienky, prehľad splátok a úhrad, predžalobnú upomienku s doručenkou a oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru s doručenkou.

3. Výzvou zo dňa 05.12.2025 súd žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu vyzval, aby v lehote 15 dní preukázal overovanie bonity žalovanej pri poskytnutí úveru, akým spôsobom ju overoval.

4. Žalobca k výzve súdu sa vyjadril tak, že predložil listiny označené ako „Dopyt SRBI“ a „Dopyt SP“ a uviedol údaje, z ktorých vychádzal pri prepočte schopnosti žalovanej splácať úver, kde vychádzal z akceptovaného príjmu 359,- eur. Uviedol, že vychádzal z výdavkov vo výške životného minima 214,83 eur a finančnej rezervy (príjem – výdavky) 144,17 eur. Podľa tvrdenia žalobcu, nakoľko výsledkom porovnania príjmov a výdavkov bola suma vyššia ako je výška schválenej splátky, žiadosť bola schválená. Poukázal na to, že v čase uzavretia zmluvy neexistoval žiadny legislatívny rámec stanovujúci konkrétne kroky, ktoré je veriteľ povinný v rámci posudzovania bonity dodržať a posúdenie preto považuje za plne v súlade s právnymi predpismi. Tiež poukázal na pasivitu žalovanej v spore.

5. Žalovaná sa k žalobe, ktorá jej spolu s prílohami a výzvou vyjadriť sa k nej do vlastných rúk doručená bola dňa 12.12.2025, písomne nevyjadrila.

6. Nakoľko hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur, skutkové tvrdenia strán neboli sporné, pričom prejednávany spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11.03.2026, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 23.02.2026 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

7. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a vyjadrenia žalobcu, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovanou namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sama žalovaná žiadne dôkazy neoznačila ani nepredložila a zistil tento skutkový stav:

8. Žalovaná, ktorej žaloba bola riadne doručená, nepoprela skutkové tvrdenie žalobcu o uzavretí zmluvy a poskytnutí jej tam uvedenej sumy peňažných prostriedkov, toto preto súd v súlade s ust. § 151 ods. 1 CSP považoval za nesporné. Z obsahu zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere zo dňa 28.02.2021 predloženej žalobcom (č. I. 18 až 20 spisu) súd zistil, že žalobca a žalovaná uzavreli písomnú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru žalovanej vo výške 586,- eur za účelom úhrady kúpnej ceny za žalovanou kupovaný tovar- nábytok. Kúpna cena tovaru bola 645,-eur, žalovaná z nej pri uzavretí zmluvy hradila akontáciu vo výške 59,- eur a na zaplatenie zvyšku kúpnej ceny vo výške 586,- eur bol jej poskytnutý úver. Žalovaná mala tento úver podľa zmluvy splatiť 40 mesačnými splátkami. V zmluve je uvedené, že splátky sú vo výške 20,- eur a že splatnými sú vždy k 20. dňu v mesiaci a že celková čiastka je 800,- eur, celkové náklady spotrebiteľa že sú 214,- eur. Súčet žalovanej poskytnutej sumy 586,- eur a celkových nákladov spotrebiteľa 214,- eur zodpovedá sume uvedenej ako celková suma, t. j. sume 800,- eur. Ročná úroková sadzba uvedená v zmluve bola 21,63 % s tým, že ide o sadzbu fixnú, ako RPMN je tam uvedené 21,63 %. Ako spôsob úhrady splátok je v zmluve uvedené – poštovou poukážkou.

9. Vo formulári zmluvy je v úvodnej časti obsahujúcej údaje o klientovi uvedené, že žalovaná predkladala pri jej uzavretí ako doklady len občiansky preukaz. V zmluve je uvedené, že žalovaná je vydatá, že nemá žiadne nezaopatrené dieťa a žiadnu vyživovaciu povinnosť, že býva vo vlastnom byte/dome a že je starobná dôchodkyňa. V časti údaje o príjme je uvedený priemerný čistý mesačný príjem 359,- eur. Žiaden priestor pre vyplnenie údajov o výške mesačných finančných výdavkov (napr. splátky úverov, hypoték, lízingov) a iných mesačných výdavkov žalovanej (napr. SIPO, náklady na bývanie, telefón, lieky) tam nie je a tieto údaje tam nie sú.

10. Z prehľadu splátok a úhrad k úverovej zmluve číslo XXXXXXXX predloženého žalobcom súd zistil, že je tam priestor pre zaznamenávanie dátumov a výšky úhrad splátok úveru žalovanou, pričom z neho vyplýva, že žalovaná na samotný úver zaplatila okrem akontácie 25 splátok po 20,- eur, a to v období od 23.03.2021 do 27.07.2023, spolu sumu 500,- eur. V prehľade je zaznamenané zosplatenie úveru dňa 21.03.2023. Z uvedeného prehľadu tiež vyplýva, že žalovanej boli vyúčtované k zaplateniu aj „pokuty“ vo výške 56,02 eur, ktoré žalobca v žalobe si neuplatnil.

11. Listom označeným ako „predžalobná upomienka“ zo dňa 24.02.2023, ktorý podľa dokladu o doručovaní na č. I. 28 spisu žalovanej doručený bol dňa 03.03.2023, žalobca žalovanej oznámil, že na zmluve zo dňa 28.02.2021 číslo XXXXXXXX eviduje nedoplatok na splátkach v celkovej výške 60,- eur, ktorý žiada bezodkladne uhradiť, s tým, že ak do 16.03.2023 nedôjde k úhrade, bude oprávnený úver zosplatiť. Listom označeným ako Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 23.03.2023 žalobca žalovanej oznamoval, že jej dlh z úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu naraz, s tým, že dlžná suma je 343,96 eur. Podľa doručky na rube č. I. 28 spisu uvedený list žalovaná prevzala dňa 30.03.2023.

12. Pokiaľ ide o právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, bolo potrebné vychádzať z toho, že žalobca je bankou, obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri je poskytovanie úverov. Predmetom zmluvy, ako je to v nej aj výslovne uvedené, bolo dojednanie viazaného spotrebiteľského úveru, jednalo sa o spotrebiteľský úver, preto súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ako aj zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.).

13. Vzhľadom na ust. § 54a Občianskeho zákonníka účinné od 5.12.2018 zaoberal sa súd najskôr otázkou, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy možno tu vymáhať, teda či nie je premlčané, pričom zistil že premlčané nie je. Žalobe však nebolo možné vyhovieť v celom rozsahu, lebo podľa názoru súdu jednalo sa v danom prípade o bezúročný a bezpoplatkový úver.

14. Podľa § 1 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu ku dňu uzavretia zmluvy 28.02.2021 (ďalej len „ZoSÚ“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

15. Podľa § 15 ods. 1 uvedeného zákona zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok.

16. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (napr. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

17. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

18. Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

19. Podľa § 7 ods.4 ZoSÚ veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní s vynaložením odbornej starostlivosti na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver získavať a účelne využívať údaje o spotrebiteľských úveroch a úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu tak, aby boli splnené podmienky podľa odsekov 16 a 17.

20. Podľa § 7 ods. 16 ZoSÚ veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery
a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a
b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

21. Podľa § 7 ods. 17 ZoSÚ vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ
a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,
b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veritelia, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

22. Podľa § 7 ods. 19 a 20 ZoSÚ veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu. Na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

- a) čistý príjem spotrebiteľa,
- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17a)
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

23. Podľa § 7 ods. 27 ZoSÚ veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní na účely podľa odseku 19 použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o príjmoch, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17a) peňažných záväzkoch spotrebiteľa, výške celkovej zadlženosti a ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa. Informácie o príjme podľa prvej vety je potrebné overovať preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. Veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní bez súhlasu spotrebiteľa, len na splnenie účelu posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a na účely podľa odseku 19, ak odsek 43 neustanovuje inak, elektronicky overiť informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, 17ab), a to prostredníctvom prevádzkovateľa registra. Veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky overujú len informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa, ktoré vopred získali od spotrebiteľa, u ktorého sa posudzuje schopnosť splácať spotrebiteľský úver. Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17a) je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom 17td) a na príjem spotrebiteľa.

24. Podľa § 7 ods. 28 ZoSÚ veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní pri posudzovaní príjmu spotrebiteľa na účely výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať spotrebiteľský úver zohľadňovať jeho očakávané zníženie, a to najmä z dôvodu očakávaného začatia poberania starobného dôchodku 17te) počas doby splácania úveru.

25. Podľa § 11 ods. 2 zákona ZoSÚ v znení účinnom ku dňu 28.02.2021 ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

26. Výsledky vykonaného dokazovania priviedli súd v danom prípade k záveru, že je potrebné vychádzať z fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. V zmysle danej právnej úpravy je totiž veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade so zákonom splnil musí súd rozhodujúci o žalobe veriteľa o plnenie zosplatnenej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru skúmať vždy. Túto schopnosť veriteľ posudzuje predovšetkým na základe údajov o príjmoch a výdavkoch tak, ako sa to aj uvádza v § 11 ods. 2. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti

klienta je teda kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Cieľom zákonodarcu bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver alebo údajmi z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať a za dostatočné sa považujú iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ však veriteľ takto nepostupuje, zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezplatkovosti úveru.

27. Vychádzajúc zo žalobcom predložených dôkazov súd konštatuje, že v danom prípade poskytol žalovanej úver napriek tomu, že nepreukázal, žeby mal náležite, teda s odbornou starostlivosťou preverenú výšku jej výdavkov. Žalobca predložil súdu prepočet schopnosti splácať úver u žalovanej, pri ktorom vychádzal z toho, že jej akceptovaný príjem je 359,- eur, pričom však napriek výslovnej výzve súdu nepredložil žiaden doklad k prevereniu jej výdavkov. Samotný výpis - dopyt SRBI, čo je jediný doklad predložený žalobcom v priebehu sporu, k skúmaniu výdavkov ako dôkaz skúmania schopnosti žalovanej splácať úver s odbornou starostlivosťou nestačí. Z dokladov predložených žalobcom absolútne nevyplýva, žeby žalovaná bola dopytovaná na svoje výdavky. Žiadne také údaje v dokladoch predložených žalobcom nie sú. Žalobca predložil súdu prepočet schopnosti splácať úver u žalovanej, pri ktorom vychádzal z výšky životného minima 214,83 eur, čím podľa žalobcu žalovaná vzhľadom na jej akceptovaný príjem 359,- eur bola dostatočne bonitná na splácanie splátky úveru 20,- eur mesačne lebo rozdiel jej príjmov a výdavkov bol 144,17 eur. Žalobca však neuviedol, nepreukázal, ale ani netvrdil, na základe čoho mal za výdavky žalovanej preukázanú sumu 214,83 eur. Žalobca zo zmluvy preukázateľne vedel, že žalovaná je vydatá. Nie je preto zrejmé, a žalobca nijako nevysvetlil, prečo potom ako výšku životného minima, z ktorej vychádzal, vzal do úvahy sumu 214,83 eur zodpovedajúcu jednotlivcovi a nie sumu 364,70 eur mesačne zodpovedajúcu dvojici (žalovaná + manžel ako spoločne posudzovaná osoba). Keďže napriek týmto žalobcovi známym údajom (že žalovaná je vydatá) nezohľadnil výdavky na túto osobu (aspoň životné minimum) do výdavkov žalovanej, ani neskúmal či manžel žalovanej má vlastný príjem, nekonal s odbornou starostlivosťou. Z dokladov predložených žalobcom absolútne nevyplýva, žeby žalovaná bola dopytovaná na svoje výdavky. Žiadne také údaje v dokladoch predložených žalobcom nie sú. Keďže žalobca nepreukázal ani len dopyt na tieto údaje týkajúce sa rodinného stavu a výdavkov žalovanej, relevantné pre posúdenie bonity resp. akceptoval vzájomne sa vylučujúce údaje, že je vydatá a na druhej strane, že nemá žiadnu ďalšiu spoločne posudzovanú osobu na účely životného minima, je vylúčený záver o postupe veriteľa s odbornou starostlivosťou (k tomu podporne napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/10/2023, bod 11 odôvodnenia). Aj vzhľadom na uvedené rozpory bolo mimoriadne dôležité preverenie deklarovaných údajov. Žalobca nepredložil žiadnu listinu, z ktorej by vyplývalo, že dané údaje mu uviedla žalovaná, teda aby bolo overiteľné, že neboli zahrnuté do prepočtu len preto, aby mohol byť poskytnutý úver. Bolo mimoriadne dôležité preveriť každú jednu zložku povinne preverovaných údajov, nakoľko pri zohľadnení skutočnej výšky životného minima na žalovanú a jej manžela (364,70 eur) by údaj o výdavkoch vzhľadom na akceptovaný príjem žalovanej (359,- eur) signalizoval, že žalovaná nie je bonitná na splácanie splátky úveru 20,- eur mesačne. Aj vzhľadom na uvedené bolo mimoriadne dôležité za účelom materiálneho naplnenia zmyslu právnej úpravy skúmania bonity preukázať súdu, že skutočne boli, starostlivo, s odbornou starostlivosťou zistené (čo preukázané nebolo) a následne aj reálne vyhodnotené (čo takisto preukázané nebolo) všetky (nielen finančné na splátky iných úverov) výdavky žalovanej v nadväznosti na jej rodinný stav, vyživovacie povinnosti a pod.. Tvrdenie žalobcu, že neexistoval legislatívny rámec stanovujúci konkrétne kroky skúmania bonity v danom čase neobstojí, lebo podľa § 7 ods. 27 ZoSÚ, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17ta) je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom 17td) a na príjem spotrebiteľa. Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona tak musela zohľadniť najmenej výšku sumy životného minima spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť. To sa nestalo, lebo žalobca nepreukázal že skutočne zisťoval počet vyživovaných osôb, a aspoň životné minimum v náležitom rozsahu, keď mal mať k dispozícii údaj, že žalovaná má byť vydatá. Súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti žalobcu rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoCsp/30/2024, kde bol potvrdený záver o neskúmaní

bonity náležitým spôsobom v situácii, kedy bola súdu predložená žiadosť o poskytnutie úveru, kde mal spotrebiteľ uviesť, že je v manželstve a nemá vyživované osoby ako tu, s poukazom na to, že vychádzalo sa len zo životného minima spotrebiteľa nezohľadniac vyživovaciu povinnosť k manželovi pri absencii preukázania jeho príjmu (viď bod 23 odôvodnenia daného rozsudku). Hoci si v zásade každý veriteľ môže rôzne upraviť svoje podmienky pre poskytnutie úveru a je len na ňom, akú mieru podnikateľského rizika je ochotný v tejto súvislosti podstúpiť, nič to nemení na tom, že vždy a za každých okolností musí byť splnený minimálny zákonom predpísaný štandard posúdenia bonity spotrebiteľa, pričom zákon v § 11 ods. 2 ZoSÚ za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp.zn.3Co/153/2019, najmä bod 17 odôvodnenia rozsudku).

28. Také posúdenie bonity, ako tu prezentoval žalobca, podľa zákona nestačí. Nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa, lebo zákon jasne hovorí o preverení údajov nielen o príjme, ale aj o výdavkoch spotrebiteľa, čo tu žalobca nepreukázal, že náležite preveril. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra. Podľa obsahu zmluvy veriteľ od žalovanej žiadne doklady o výdavkoch nežiadal. Nebol produkovaný žalobcom jediný dôkaz o tom, že by preveril aj ďalšiu povinnú zložku, to jest výdavky žalovanej (nielen finančné). Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch. Povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať spotrebiteľský úver zaťažuje veriteľa (§ 7 ods. 1 ZoSÚ) a spotrebiteľ je povinný potrebné údaje veriteľovi poskytovať na žiadosť veriteľa (§ 7 ods. 2 ZoSÚ), preto žalobca mal preukázať, že skutočne žiadal údaje o výdavkoch žalovanej a že tieto aj náležite preveril. Zo žalobcom predložených listín nevyplýva, či a aké mala žalovaná výdavky. Žalobca vychádzal len z toho, či a aké má žalovaná aktuálne iné úvery a splátky, ale neuniesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o skúmanie ostatných výdavkov žalovanej pred uzavretím uvedenej úverovej zmluvy. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Súd poukazuje v tejto súvislosti napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/30/2022, body 25 a nasl. odôvodnenia

29. Žalobca ničím nepreukázal skúmanie iných ako finančných výdavkov žalovanej. Je preto namieste záver, že zo strany žalobcu išlo o povrchné, formálne skúmanie, lebo síce zisťoval akési údaje (splátky iných úverov), ale v absolútne nedostatočnom rozsahu a navyše ich zjavne reálne vôbec nevyhodnocoval.

30. Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoCsp/39/2022 „Nateraz žalobca síce zhromaždil o žalovanom isté množstvo informácií, tieto však dostatočne nevyhodnotil. Žalobca si na základe získaných informácií nateraz nemohol vytvoriť dostatočný obraz o platobnej schopnosti žalovaného, nakoľko vôbec nepoznal výšku jeho výdavkov. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy, čo sa v konečnom dôsledku aj v plnej miere naplnilo a žalovaný nebol schopný ďalej pôžičku splácať....Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Odvolací súd taktiež konštatuje, že žalobca nateraz neuniesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o skúmanie pravidelných výdavkov žalovaného pred uzavretím uvedenej úverovej zmluvy. Skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov, nie je ani dostatočné. Tieto databázy nemôžu dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver.“

31. Súd v tejto súvislosti dodáva, že je síce pravdou, že spotrebiteľ je povinný podľa § 7 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z. z. poskytnúť veriteľovi úplné, pravdivé a presné údaje potrebné na posúdenie jeho

schopnosti splácať úver (čo tu žalobca ani nepreukázal že žiadal), to však nezabavuje veriteľa povinnosti poskytnuté údaje preveriť, ako to vyplýva zo zákonného ustanovenia. Najvyšší súd Českej republiky a tiež Ústavný súd Českej republiky sa zaoberali výkladom tejto povinnosti veriteľa a dospeli k záveru, že je nedostatočné, ak veriteľ sa uspokojí len s prehlásením spotrebiteľa o jeho príjme alebo o osobných a majetkových pomeroch. Odborná starostlivosť totiž predpokladá, že údaje, ktoré dlžník uviedol si veriteľ aj overí (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 33Cdo/2178/2018 zo dňa 25.07.2018 alebo 33Cdo/201/2018 zo dňa 20. marca 2019). Podobne aj Ústavný súd Českej republiky vo svojom náleze III. ÚS 4129/18 zo dňa 26.02.2019 sa s týmito závermi stotožnil a uviedol, že poskytovateľ úveru má jednoznačne povinnosť preveriť spotrebiteľovu schopnosť splatiť úver. Je možné poukázať zároveň aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C – 449/13 z 18. decembra 2014 vo veci Consumer Finance SA proti E. F.. Podľa tohto rozhodnutia poskytovateľ úveru má dôkazné bremeno posúdiť úveryschopnosť dlžníka spotrebiteľa na základe dostatočných informácií, ktoré sú podložené dokladmi, tým má byť zabránené, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne. Žalobca napriek výzve súdu nepreukázal, že by postupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru žalovanej, keďže súdu nebol predložený žiadny dôkaz o tom, že overoval a zohľadnil reálny príjem a akékoľvek výdavky žalovanej, jej manžela, a preto je súd toho názoru, že nastala fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ. Ako poukázal aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 1CoCsp/11/2025, „je nepochybné, že žalovaný má samozrejme výdavky na bývanie, stravu, hygienické potreby, ošatenie, obuv, telefón, cestovné a pod., pričom pokiaľ žalobca tieto výdavky žiadnym spôsobom nezisťoval a nepreveroval a uspokojil sa iba s tvrdením žalovaného, že jeho finančné výdavky majú predstavovať 400,- eur mesačne, tak nemožno vychádzať pri určení výdavkov iba z tohto tvrdenia a zo sumy životného minima, ale tieto je potrebné podrobne skúmať, pretože v opačnom prípade sa vystavuje dôsledkom vyplývajúcim z § 11 ods. 2 ZoSÚ.“

32. Preto súd uzavrel, že veriteľ nezohľadňoval, neposúdil a nepreveril reálne príjmovú a výdavkovú zložku žalovanej, pokiaľ ide o ekonomický status žalovanej, preto žalobca nemôže úspešne tvrdiť, že konal s odbornou starostlivosťou. Žalobca ničím nepreukázal skúmanie výdavkov žalovanej. Nejedná sa preto o konanie s odbornou starostlivosťou v prípade, ak veriteľ si tieto rozhodujúce skutočnosti vôbec nezistil a neoveril. Bez preukázania výdavkov podľa názoru súdu veriteľ nemohol objektívne posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalovanej. Iba vzájomným porovnaním príjmov a výdavkov je možné vyhodnotiť, či spotrebiteľ je dostatočne solventný a či pravdepodobne v budúcnosti (minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára) bude schopný plniť svoje záväzky. Skúmanie bonity žalovanej zo strany veriteľa je potrebné považovať za úplne formalistické (podporne viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/136/2019). Opak žalobca nepreukázal.

33. Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016, v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona – Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu beztoho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomeroch, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomeroch v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

34. Súd dáva do pozornosti aj článok 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorého členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité,

aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.6.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

35. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 5. marca 2020 vo veci C-679/2018 (OPR-Finance s.r.o. proti GK) podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

36. Súd v tu prejednáwanej veci dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by náležite skúmal a vyhodnotil bonitu žalovanej v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte s § 7 ods.1 citovaného zákona, čo spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

37. Znamená to, že žalovaná mala veriteľovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru, t. j. 586,- eur. Žalovaná v konaní nijako nespochybnila, že vyplatená bola jej suma 586,- eur, toto nepopreté skutkové tvrdenie žalobcu súd má za nesporné a vzhľadom na to, že jednalo sa o viazaný úver na kúpu tovaru a žalovaná časť úveru aj uhradila, niet pochyb, že úver bol jej vyplatený. V priebehu konania neboli zistené žiadne skutočnosti spochybňujúce tvrdenia žalobcu, že na nároky z úverovej zmluvy žalovaná doposiaľ uhradila mu okrem akontácie len sumu 500,- eur. Súd preto mal za preukázaný vznik nároku žalobcu na úhradu úverovej istiny vo výške 86,- eur (586,- eur – 500,- eur).

38. Vzhľadom na už uvedenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru preto súd z požadovanej sumy 263,96 eur žalobcovi priznal len čistú nevrátenú úverovú istinu vo výške 86,- eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

39. Žalobca v žalobe uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 263,96 eur od 29.03.2023 do zaplatenia.

40. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

41. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

42. Vykonávacím predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

43. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

44. Žalobca, vychádzajúc z tvrdení v žalobe určil začiatok omeškania žalovanej, od ktorého požadoval úrok z omeškania, na deň 29.03.2023 na základe toho, že v dôsledku omeškania s úhradou jej záväzkov úver dňa 21.03.2023 po predchádzajúcom upozornení predžalobnou upomienkou zosplatnil.

45. Zosplatnenie tvrdené žalobcom tu nebolo platné, a preto naň súd neprihliadol. Nedôsledné skúmanie bonity dlžníka popísané vyššie tu totiž spôsobilo aj dôsledok vyplývajúci z § 11 ods. 2 vety prvej zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to ten, že nie je možné úver predčasne zosplatniť. Právny úkon žalobcu o zosplatnení bol preto v rozpore s týmto ustanovením, a preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka bol absolútne neplatný. Neplatný bol navyše aj preto, že upozornenie pred zosplatnením (predžalobná upomienka) ani Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru neobsahovali identifikáciu (konkretizáciu) splátky, pre ktorú malo dôjsť k zosplatneniu. K tomu súd poukazuje na to, že v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025 bolo pod číslom 34/2025 publikované uznesenie Najvyššieho súdu z 13.02.2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022, podľa ktorého právnej vety bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

46. Vzhľadom k tomu, že úver súd považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaná mala na tento úver zaplatiť veriteľovi len sumu poskytnutej istiny vo výške 586,- eur. Keďže nepochybne šlo o úver, ktorý sa mal splácať v mesačných splátkach od 20.03.2021 a výška mesačnej splátky bola jednoznačne a zrozumiteľne v zmluve dohodnutá v sume 20,- eur, potom žalovaná úver (len vo výške reálne jej poskytnutej úverovej istiny) mala v skutočnosti splatiť v 30 splátkach (586,- eur : 20 eur), a teda poslednú splátku by hradila po 30 mesiacoch v mesiaci august 2023, konkrétne 20.08.2023. Keďže sa tak nestalo, dňa 21.08.2023 žalovaná už bola preukázateľne v omeškani so zaplatením nevráteného zostatku úverovej istiny. Preto vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná dňa 21.08.2023 preukázateľne bola v omeškani so zaplatením nevrátenej úverovej istiny vo výške 86,-eur a jej omeškanie trvá, uložil jej súd spolu so sumou 86,- eur zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 86,- eur od 21.08.2023 do zaplatenia.

47. Nakoľko súd z dôvodov už uvedených uzavrel, že na ostatné uplatňované nároky žalobcovi nárok nevznikol, s ich zaplatením sa žalovaná nemohla dostať ani do omeškania, preto v časti úroku z omeškania požadovaného zo sumy prevyšujúcej sumu nevrátenej úverovej istiny súd žalobu zamietol.

48. Súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu v lehote stanovenej v § 232 ods. 3 veta prvá CSP, t. j. v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, keďže na určenie dlhšej lehoty na zaplatenie, či na povolenie splácať ju v splátkach nebol do dňa vyhlásenia rozsudku podaný návrh. Žalovanej bola žaloba riadne doručená, tá napriek výslovnej výzve súdu na vyjadrenie sa k nej nijako na ňu nereagovala, nevyjadřila sa ani k samotnému nároku, ani k jeho splatnosti. Preto nebol dôvod na určenie inej ako základnej zákonnej trojdňovej lehoty na plnenie dlhu. Uvedené žalovanej nebráni, aby sa v prípade, že by prisúdenú sumu chcela splácať v splátkach, obrátila s takouto žiadosťou priamo na žalobcu.

49. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP.

50. Vo vzťahu k pôvodne uplatnenému nároku výsledok konania je taký, že pri uplatňovanom nároku 263,96 eur s príslušenstvom žalobca úspešný bol len čo do zaplatenia jemu prisúdenej sumy 86,- eur s časťou príslušenstva. Vo zvyšku (kde žaloba bola zamietnutá) úspech mala žalovaná, teda prevažujúci úspech v spore je na strane žalovanej. Žalobcovi, ktorý uplatnil nárok na náhradu trov konania, tak podľa výsledku konania nárok na ich náhradu ani v časti nevznikol (úspech mal ani nie v 33 % uplatneného nároku) a úspešnejšia žalovaná náhradu trov konania neuplatnila, žiadne preukázateľné a vyčísliteľné trovy konania jej ani nevznikli. Preto súd náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.